

23 Μαΐου, 1996

[ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, ΧΑΤΖΗΣΑΓΓΑΡΗΣ, ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ/στές]

ΑΝΤΩΝΗΣ ΣΠΕΤΣΙΩΤΗΣ,

Εφεσείων,

v.

ΓΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ, ΔΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ
ΕΝΟΡΙΑΚΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ,

Εφεσιβλήτων.

(Πολιτική Έφεση Αρ. 8700)

5 *Μαρτυρία — Αξιολόγηση μαρτυρίας — Παράλειψη του Δικαστηρίου να εντοπίσει ότι έγγραφα, μέρος της ενώπιον του μαρτυρίας δεν αφορούσαν την επίδικη σύμβαση αλλά σύμβαση ενός από τους διαδίκους με τρίτο πρόσωπο — Λανθασμένη αιτιολογική βάση δικαστικής απόφασης.*

Δικαστική απόφαση — Αιτιολογία — Ακύρωση ευρημάτων πρωτόδικου Δικαστηρίου λόγω λανθασμένης ή απαράδεκτης αιτιολογίας.

10 Το πρωτόδικο Δικαστήριο, κατά την αξιολόγηση της ενώπιον του μαρτυρίας, θεώρησε ότι δύο έγγραφα που παρουσίασαν οι εφεσιβλήτοι συνδέονταν άρρηκτα με κατ' ιοχυρισμό προφορική συμφωνία με τους εφεσείοντες και επιμαρτυρούσαν τη σύναψή της.

15 Ο εφεσείων, εφεσίβαλε την απόφαση και εισηγήθηκε ότι τα έγγραφα αφορούσαν συναλλαγή του με τρίτο πρόσωπο.

Αποφασίστηκε ότι:

20 (1) Το πρωτόδικο Δικαστήριο, παρέλειψε να εντοπίσει ότι τα έγγραφα που τέθηκαν ενώπιόν του αφορούσαν συναλλαγή του εφεσείοντα με τρίτο πρόσωπο και όχι την επίδικη και ως εκ τούτου λανθασμένα απετέλεσαν έρεισμα της αιτιολογίας της απόφασής του.

25

Η έφεση έγινε δεκτή. Διατάχθηκε επανεκδίκαση.

Τα έξοδα της πρωτόδικης διαδικασίας να ακολουθήσουν την έκβαση της επανεκδίκασης. Καμιά διαταγή για έξοδα στην έφεση.

Αναφερόμενη υπόθεση:

5

Αησιλάου v. Χρίστου (1989) 1(E) Α.Α.Δ. 713.

Έφεση.

10

Έφεση από τον εναγόμενο κατά της απόφασης του Επαρχιακού Δικαστηρίου Λεμεσού (Α. Κορφιώτης, Α.Ε.Δ.) που δόθηκε στις 5 Μαρτίου 1992 (Αρ. Αγωγής 4075/88) με την οποία αποφασίσθηκε όπως πληρωθεί στους εφεσίβλητους το ποσό των £3.838,4 σεντ βάσει γραπτής συμφωνίας.

15

Μ. Ιωάννου, για τον Εφeseίοντα.

Χρ. Αδάμου, για τους Εφeseίβλητους.

20

Cur. adv. vult.

ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Δ.: Την απόφαση του Δικαστηρίου θα δώσει ο Νικολάου, Δ.

25

ΝΙΚΟΛΑΟΥ, Δ.: Προωθήθηκε τελικά ως μόνος λόγος έφεσης ότι πρωτόδικα το δικαστήριο δεν αξιολόγησε ορθά μαρτυρία η οποία απέβη κρίσιμη και η οποία συνίστατο σε ορισμένα έγγραφα τα οποία είχαν κατατεθεί ως τεκμήρια, με αποτέλεσμα εσφαλμένα να καταλήξει ότι οι σχέσεις του εφeseίοντα, στις οποίες αναφέρονταν οι συναλλαγές που απασχόλησαν, διέπονταν από προφορική συμφωνία την οποία ισχυριζόνταν οι δεύτεροι και όχι από γραπτή συμφωνία διαφορετικού περιεχομένου, άλλης μεταγενέστερης ημερομηνίας, την οποία επικαλείτο ο πρώτος.

30

35

Το δικαστήριο κατά την αξιολόγηση πράγματι απέδωσε ιδιαίτερη σημασία σε δύο έγγραφα τα οποία παρουσίασαν οι εφeseίβλητοι. Αυτά, καθώς θεώρησε, συνδέονταν άρρηκτα με την ισχυριζόμενη προφορική συμφωνία και επιμαρτυρούσαν τη σύνταξη της. Με αυτό πλέον ως δεδομένο, το δικαστήριο συμπέρανε ότι η γραπτή συμφωνία την οποία επικαλείτο ο εφeseίων ως τη μόνη που εξηγούσε τις συναλλαγές τους, αποτελούσε μια μεταγενέστερη ασύνδετη εξέλιξη. Το ένα, το τεκμήριο 8, εξέφραζε έγκριση του οικείου Μητροπολίτη η οποία προοριζόταν να προσδώσει εγκυρότητα σε κάποια

40

5 συμφωνία ενώ το άλλο, το τεκμήριο 2, ήταν απόδειξη για την πληρωμή από τον εφεσείοντα μίας προκαταβολής κατ' ακολουθίαν της εν λόγω ισχυριζόμενης συμφωνίας. Από τις ημερομηνίες που έφεραν τα έγγραφα, αυτά συνέπιπταν χρονικά με την ισχυριζόμενη προφορική συμφωνία.

10 Ο συνήγορος του εφεσείοντα υπέδειξε ότι τα δύο αναφερόμενα έγγραφα κατέδειχναν στην όψη τους ότι αφορούσαν σχέσεις του εφεσείοντα όχι με τους εφεσίβλητους που είναι η Εκκλησιαστική Επιτροπή της Εκκλησίας Αγίου Ερμογένους του χωριού Επισκοπή, Λεμεσού, αλλά με την Εκκλησιαστική Επιτροπή της Εκκλησίας Αγίας Παρασκευής του ίδιου χωριού. Επρόκειτο δηλαδή σε ό,τι αφορούσε αυτά τα δύο έγγραφα για συναλλαγές του εφεσείοντα με τρίτο: *res inter alios acta*.

15 Είναι εν προκειμένω προφανές ότι το δικαστήριο, αντικρύζοντας τα εν λόγω έγγραφα, παρέλειψε να εντοπίσει αυτή τη διάσταση. Εκθεμελιώνεται ως εκ τούτου η πρωτόδικη κρίση δεδομένου ότι τα εν λόγω έγγραφα δεν ενείχαν τη σημασία που τους προσδόθηκε και συνεπώς δεν αποτελούσαν έρεισμα για την αιτιολογική σύνδεση στην οποία προέβη το δικαστήριο. Όπως λέχθηκε στην *Αγησιλάου ν. Χρίστου* (1989) 1(Ε) Α.Α.Δ. 713 (στις σελ. 727-728):

25 “Συνήθης και νομολογιακά καθιερωμένος λόγος επέμβασης του Εφετείου και ακύρωσης ευρημάτων του πρωτόδικου Δικαστηρίου αποτελεί η περίπτωση στην οποία αποδεικνύεται ότι είναι λανθασμένη ή απαράδεκτη η αιτιολογία που χρησιμοποιείται σαν βάση των προσβαλλόμενων ευρημάτων.”

30 Μόνη διέξοδο προσφέρει η επανεκδίκαση. Από άλλο δικαστή. Την οποία και διατάσσουμε. Τα προκύψαντα πρωτόδικα έξοδα να ακολουθήσουν την έκβαση της επανεκδίκασης.

35 Ως προς τα έξοδα της έφεσης, έχοντας υπόψη το πως διαμορφώθηκε η αντιδικία, κρίνουμε ότι δεν δικαιολογείται η έκδοση οποιασδήποτε διαταγής.

Η έφεση επιτυγχάνει χωρίς διαταγή για έξοδα.